

Posudek na bakalářskou práci Adély Svobodníkové „Merovejské ženské spory“

Merovejci a ženy, v českém badatelském prostředí relativně málo obvyklé spojení. Adéla Svobodníková se pokusila aplikovat téma dnes časté, tedy zkoumání historických norem ženského chování a jejich transgrese, na jednu z nejpodstudovanějších (v českých zemích tedy!) historických epoch, tedy na merovejskou Francii. Nejpodstudovanějších – ale zároveň přítomných v unikátně bohatém historicko-literárním prameni, tedy v kronice Řehoře z Tours – ale zároveň ošidně vzbuzujících dojem (relativní) poznanosti právě díky tomu, že Řehoř téměř nemá pro svou dobu „protihlasů“. Kolegyně Svobodníková se věnuje v zásadě analýze tohoto jednoho pramene, z něhož si vybírá dvě postavy, totiž dvě členky panovnické dynastie. Na nich pak demonstruje ony normy – a ony transgrese.

V něčem uspěla, v něčem méně. Její bakalářská práce je vskutku zdařilým kusem „vyprávění“, v onom dobrém původním smyslu Kleió jakožto MÚZY historie. Je to jakési přetvoření onoho prvotního vyprávění Řehořova – samozřejmě s použitím sekundární literatury, zejména anglofonní – do nového vyprávění „o dvou královnách“. Za nejcennější lze pokládat onu finální nikoli odpověď, ale otázku: Byly-li si ony dvě francké dámy vědomy, že a jak a proč překračují své genderově-společenské normy.

Na druhou stranu, analýza Řehoře mohla být podstatně kritičtější. Měla přihlížet zejména k Řehořově literárnosti, jak ji stylisticky rozebírá Auerbach v notoricky známé pasáži *Mimésis*. Měla též zahrnout více sekundární literatury z oblasti genderově-historické, nejen onu (pardon, také už notorickou) Ennenovou.

Navrhuji známku „velmi dobře“.

Prof. Martin Putna

V Praze 31.8.2022